

прѣдстави тъмната нощна мъгла и бѣлата кобила, която изчезваше въ тази мъгла, като отнасяше на гърба си другото дѣте, чуждото, далечното.

„Колко тя прилича на баща си . . . На мене! . . .“ неволно си помисли старецътъ.

Надвечеръ на Женя стана по-добрѣ, той дишаше по-леко и почна даже да говори. Докторътъ се усмихваше.

— Кажете благодаря на сестра си: досега вие, млади човѣче, щѣхте да свършите, — дифтеритътъ не обича да се шегува . . .

— На Рита ли? — очудено отвори Женю синитѣ си очи.

— Да, на Рита. Нощесъ съ Герда тя ходи въ града за цѣръ и се върна на врѣме безъ да заспи, безъ да падне . . . Славно момиче!

— Съ Герда? прошепна Женю ужасенъ още веднажъ повтори: — съ Герда — ха? . . .

* * *

На другия день дѣдото доде въ стаята на Рита. Кжсно се събуди момичето; тя спа почти цѣло денунощие, но все още бѣше слаба и тѣлото ѝ съвсѣмъ умаломощено.

— Донесете на госпожицата моето наметало: азъ ще я увия! — каза той на слугинята и като седна на края на кревата взема слабата ѝ ржчица въ своитѣ голѣми, пълни ржцѣ. — Струвами се, гължбче, че ти се иска да видишъ Герда, нали? . . .

При името на кобилата, очитѣ на Рита засияха.

— Вие се измжчихте съ нея двѣтъ, — продължаваше дѣдото, — тя си изтрепала краката и само благодарение на това, че ти си тѣй лека, могла да изтрае . . . Ти си добро момиче, Рита, и струвами се,